

РЕШЕНИЕ

№ 1264

гр. С., 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - С., 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Мария Яначкова
Десислава Б. Николова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20231000500029 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 261957 от 13 юни 2022г. по гр. д. № 11525/2020г. Софийски градски съд, I ГО, 21 състав е осъдил ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД да заплати на С. С. С. сумата от 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева застрахователно обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания вследствие смъртта на П. К. К. - дете на ищцата, настъпила при ПТП на *****г. в района на гр. С. на автомагистрала „Тракия“, виновно причинена от К. Н. П. при управление на л.а. „Тойота Авенсис“ с рег. № *****, ведно със законната лихва от 15.07.2020г. до окончателното изплащане, като отхвърлил иска над тази сума до предявения размер от 200 000 лева поради съпричиняване и искането за присъждане на законна лихва в частта му за периода от 18.06.2020г. до 14.07.2020г.; осъдил ответника да заплати на адв. С. Н. възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗАдв. в размер на 4 147,50 лева, а по сметка на СГС държавна такса в размер на 6000 лева и разноски в размер на 300 лева; осъдил ищцата да заплати на ответника адвокатско възнаграждение в размер на 1882,50 лева и разноски в размер на 112,50 лева. Посочено е в решението, че делото е разгледано с участието на

„ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД като трето лице помагач на страната на ответника.

Производството пред въззивния съд е образувано по въззивна жалба на ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД срещу решението по гр. д. № 11525/2020г. на СГС в негова осъдителна част – над присъдения размер на обезщетението от 75 000 лв. С доводи за неправилност на решението, концентрирани върху нарушения като резултат на материалния закон, – чл. 52 и 51, ал. 2 ЗЗД, иска отмяна на решението в посочената осъдителна част и вместо това отхвърляне на предявения иск за разликата до уважения размер.

С. С. С. е оспорила въззивната жалба на ответника и от своя страна е подала насрещна въззивна жалба срещу първоинстанционното решение в отхвърлителната му част – над размера от 150 000 лв. до 200 000 лв. С довод за нарушение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, иска отмяна на решението в обжалваната част и уважаване на иска в пълния предявен размер от 200 000 лв. ведно със законната лихва от 18.06.2020г.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищцата е възникнало вземане срещу ответника, застраховал гражданската отговорност на делинквента, за обезщетение за вреди от смъртта на сина ѝ, в размер на 200 000 лв. Обезщетението, което е присъдено, е изчислено след приспадане на приноса на пострадалия към вредоносния резултат, изразяващ се в пътуване в автомобил без поставен предпазен колан.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно; то е и допустимо, а като косвен резултат от решаващата си дейност счита същото за частично неправилно.

Застраховането срещу гражданска отговорност е правоотношение, по силата на което застрахователят се задължава да обезпечи застрахователна закрила срещу риска от възникване на гражданска (деликтна) отговорност в тежест на застрахования, като при настъпване на застрахователното събитие, плаща дължимото от последния обезщетение за вредите, причинени на трети лица. Застрахователното събитие при тази застраховка, като проекция на застрахователния риск, е възникването на гражданска отговорност в тежест на застрахования. Отговорността на застрахователя възниква на основание

застрахователно правоотношение, а отговорността на причинителя на непозволеното увреждане, на основание деликт. Т. н. пряко право на увредения срещу застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ за изплащане на застрахователното обезщетение, предявено в настоящия процес, и правото му да търси обезщетение на деликтно основание, възникват в един и същи момент – този на настъпването на застрахователното събитие (в случая ПТП), при което е причинено непозволеното увреждане. За упражняване на прякото право на увреденото лице не е необходимо гражданската отговорност на застрахования да бъде установена със сила на пресъдено нещо, в случая обаче той е осъден с влязла в сила присъда.

С оглед спорния предмет на делото във въззивното производство и обстоятелството, че решението на първоинстанционния съд в осъдителна в полза на ищцата част не е обжалвано, въззивният съд в правоприлагащата си дейност изхожда от положението, че тя е увредено лице от ПТП, станало на ****г., от което е настъпила смъртта на сина ѝ П. К. К., а ответникът е застраховал гражданската отговорност на делинквента К. П. (вж. чл. 297 вр. чл. 298, ал. 1 ГПК вр. чл. 429 – 437 вр. чл. 477 и сл. КЗ), осъден за причиняването на смъртта на пострадалия със задължителен за гражданския съд акт - присъда (чл. 300, чл. 413, ал. 2 НПК). Следователно установено е на настоящия етап от производството, че ищцата е претърпяла вреди от смъртта на сина си П., причинена при ПТП.

Спорно във въззивното производство, съобразно посоченото по-горе за оплакванията на жалбоподателите и искането, отправено към въззивния съд, е какъв е размерът на обезщетението, предназначено да възмезди страданието и загубата на морална опора и подкрепа, понесени от ищцата, чиято легитимация като увредено лице е призната от съда, но чийто изводи относно дължимия размер на обезщетението по същество се оспорват като необосновани откъм преценка на вредите и като резултат направени в нарушение на материалния закон – чл. 52 ЗЗД. Спорен е и въпросът има ли принос към вредоносния резултат пострадалият и на колко се оценява приносът му, изразяващ се в неизползването на предпазен колан.

Жалбоподателят - ответник счита, - като по този начин, подобно на другите си доводи в жалбата, преповтаря свои възражения от защитата си по същество срещу иска от отговора на исковата молба, - че определеното

обезщетение от 200 000 лв. е завишено, тъй като в показанията на св. С. не са посочени конкретни факти за отношенията ищца - пострададал, а те съдържат мнение, отделно от това сочи, че ищцата е живяла, макар и в една къща, в отделно домакинство и има още един син. Изтъкнат е и довод, несъвместим с морала и граничещ с цинично отношение, „че ищцата разполага с физическо време да преодолее тежката загуба“. По повод оплакванията си за неправилно определен принос на пострадалия от 25 %, ответникът е изтъкнал в жалбата си, че смъртта на пострадалия, който не е ползвал предпазен колан, се дължи на тежката черепно-мозъчна травма, получена при свободното движение на тялото, и тази травма при ползване на колан, съгласно заключението на комплексната експертиза, нямало да се получи, а гръдната би била по-лека, както и с голяма сигурност и общото му състояние би било по-леко и с голяма вероятност смъртният изход би бил избегнат. Подчертано е, че водачът на автомобила, в който е бил пътник пострадалият, управлявал с несъобразена с пътните условия скорост, не е могъл да предвиди автомобил, спрял на магистралата в лентата за изправяване, след завой и липсата на сигнализация на автомобила. Така е обоснован по-голям принос към вредоносния резултат на самия пострададал, но с оглед искането във въззивната жалба, се иска намаляване на обезщетението с 50 %, доколкото решението е обжалвано над присъдения размер на обезщетението от 75 000 лв. От своя страна жалбоподателката – ищца в своята насрещна въззивна жалба, без да се обосновава, поддържа, че съдът неправилно е приел, че пострадалият е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, а евентуално той не следва да е в определения от съда размер.

За да се произнесе по съществото на спора, САС взе предвид следното :

От показанията на св. П. – признат за виновен за причиняването на смъртта на сина на ищцата, е установено по делото и това не е спорно, че пострадалият П. К. е бил на задната седалка зад водача (зад свидетеля), като увредите в автомобила, управляван от свидетеля, били в лявата му предна част – пред лявата предна гума, а мястото, където бил спрял автомобилът, в който свидетелят се ударил, не било обозначено с триъгълник или светлоотразителни светлини.

За причиняването на процесното ПТП и на смъртта на П. К., както се

посочи, водачът П. е признат за виновен с влязла в сила на 26.01.2022г. присъда по НОХД № 1521/2021г. на СГС, НО, 27 състав, изменена от въззивния съд, - за това, че на 18.06.2020г. около 18.20 часа в района на гр.С., на автомагистрала „Тракия” при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Тойота”, модел „Авенсис” с ДК № ***** с посока на движение от гр.Пловдив към гр.С. на около 120 метра преди 8-мия километър на магистралата посока вход С., нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл. 20, ал. 2, изр. 2 НК - „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението”, в резултат на което и по непредпазливост причинил смъртта на П. К. К. и причинил средна телесна повреда на едно лице, поради което и на основание чл.343, ал.4 вр. ал.3, б.,б” вр. ал.1, б.,в” НК вр. чл.342, ал.1, пр.3 НК вр. чл.58а, ал.4 НК вр. чл.55, ал.1, т.1 НК съдът го осъдил на лишаване от свобода за срок от две години, чието изтърпяване било отложено, лишил го и от право да управлява моторни превозни средства за същия срок.

Според неоспореното заключение на изслушаната по делото комплексна авто-техническа и медицинска експертиза, от чийто констатации изхожда в решаващата и дейност и въззивният съд, смъртта на П. К. – пътник на зядната лява седалка, се дължи на тежката черепно- мозъчна травма, довела до обширно, тежко увреждане на главния мозък, прогресивен мозъчен оток, преустановяване дейността на дихателния и сърдечно-съдовия мозъчен център, дихателна и сърдечна недостатъчност, като леталният изход е ускорен и от развилата се двустранна пневмония; уврежданията на главата са получени в лявата средна гредна на купето при удар, тъй като скалпиращата рана на челото съответства на удар в твърд тъп предмет с ограничена контактуваща повърхност, а от удара в облегалката на шофьорската седалка се е получила и гръдната травма – счупване на четвърто ребро вляво и контузията на белите дробове.Съгласно заключението, при поставен колан не би следвало тялото на пътника да се отклони напред и косо вляво и да настъпи удар в средната, лява колонка на купето, тъй като коланът би задържал торса и седалището към задната седалка. По тази причина в заключението на комплексната експертиза е прието, че пострадалият П. К. е бил без поставен предпазен колан. От техническа и медицинска гледна точка, при поставен колан, травматичните му увреждания биха се различавали

значително от така установените увреди по локализация и тежест, като най-вероятно биха липсвали черепно-мозъчната травма и травмата на мишницата, а гръдната травма би била по-лека, като с голяма сигурност може да се предположи, че общото състояние на пострадалия би било по-леко и с голяма вероятност смъртният изход би се избегнал (каквото, видно от фактите по делото, е избегнат при останалите лица в автомобила).

Според показанията на св. С., чиято кръстница е ищцата, отношенията между С. и сина ѝ П. били добри, тя и семейството му живеели в една къща, не се карали, погаждали се, било като едно семейство, помагали си един на друг; С. готвила на П., перяла му, смъртта му ѝ се отразила много зле, не можела да прежали сина си, ходила с черна забрадка, умърлушена, често си говорила сама и несвързани работи, често ходила и на гробища заедно със съпруга си.

С оглед така установеното по делото и по основите спорни въпроси на въззивното производство, въззивният съд намира следното :

Съгласно ППВС № 4/1968г. при определяне на размера на неимуществените вреди следва да се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи тези вреди и то не само чрез посочването им, но и при отчитане на тяхното значение за размера на вредите. При определяне на справедливо обезщетение за неимуществени вреди при причиняване на смърт, от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, претендиращ обезщетението, както и обстоятелствата, при които е настъпил вредоносният резултат. Съобразно приетото за установено по-горе, въз основа на цялостна оценка на всички релевантни към размера на претендираното обезщетение обстоятелства, преценени в тяхната конкретика откъм значимостта им за размера на вредите, въззивният съд отчете стреса от настъпилата при трагични обстоятелства внезапна смърт на сина на ищцата, когото тя е била на почти 64г., а той на 44г. (въпреки, че възрастта, както на пострадалия, така и на преживелия, не съставлява самостоятелен критерий за съдържанието на връзката между тях, доколкото емоционалните и психологически аспекти на страданието не се предпоставят еднозначно от определена възраст), с която е той е живял в една къща; степента на преживените негативни емоции; скръбта от фаталната загуба, вкл. и обстоятелството, че майката ще продължава да изпитва и в бъдеще

страдание от загубата на своя син, като в случая независимо дали има и друго дете, тя е лишена от присъствието, споделянето на живота си и житейската подкрепа на загиналия (така свидетелските показания, на които съдът дава вяра, правдоподобни откъм обстановката, за която се отнасят). Неблагоприятните последици от настъпилата загуба не могат да бъдат оценени в пари, паричната сума никога не може да възстанови непрежалимата загуба на близък човек, но по справедливост може да се определи обезщетение за вредите по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Въззивният съд намира, че в конкретния случай справедливото обезщетение за понесените от ищцата болки и страдания по повод загубата на сина ѝ П. следва да се определи в размер на 150 000 лв. При причиняване на смърт за определяне на обезщетението за неимуществени вреди от значение са освен посочените по-горе обстоятелства, така и специфичните за всеки случай конкретни обстоятелства (ППВС № 4/1968г.), както и, според формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС, и общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество. В този смисъл, както се отбеляза, въззивният съд изхожда от конкретиката на случая и от поддържаните много близки в споделяно ежедневие и взаимопомощ отношения син - майка, като отчете и проявилите се негативни последици от безвъзвратната внезапна загуба, израз на които са и поведенческите прояви на ищцата след смъртта на сина ѝ, без да е доказано обаче, посредством съответни специални знания, засягане на психиката ѝ и социалното функциониране. При определяне на дължимото обезщетение съдът отчита в пълна степен и конкретните икономически условия, а като ориентир и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия. Възрастта на ищцата и на пострадалия, както и, че в бъдеще тя ще продължава да страда от най-голямата загуба за една майка, беше взета предвид от съда, но не през призмата, от която недопустимо е изходил жалбоподателят-ответник при обсъждане на годините ѝ по повод интензитета на вредите. С оглед развитите по-горе съображения, доводите във въззивната жалба на ответника, касаещи нарушение на чл. 52 ЗЗД, са основателни като резултат – след обсъждане на всички релевантни за определянето на обезщетението обстоятелства, въззивният съд достигна до горепосочения извод, че дължимото обезщетение в случая възлиза на 150 000 лв. и то следва

да бъде изходна база при преценката подлежи ли на намаляване с оглед приноса на пострадалия.

По възражението за съпричиняване:

Въззивният съд също формира извод, че възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, релевирано от ответника, което е в спорния предмет и на въззивното производство, е доказано откъм нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП. Съпричиняването на вредоносния резултат има, когато поведението на пострадалия е било в причинна връзка с вредоносния резултат. Релевантен за допринасяне за настъпването на вредите е фактическият конкретен принос на пострадалия към вредоносния резултат, а не допуснато от негова страна формално нарушение, необуславящо вредоносния резултат. На настоящия етап е установено категорично по делото, че пострадалият пътник, като се изхожда от получените травматични увреждания, не е ползвал предпазен колан, а в случай, че беше ползвал колан травматичните му увреждания щяха да бъдат по-леки и нямаше да получи черепно-мозъчната травма, причинила смъртта му. Въззивният съд формира извод, че пострадалият значително е допринесъл за причиняването на уврежданията си, от които е настъпил летален изход, поради неизползване, с оглед намаляване на риска от увреждане чрез ограничаване на подвижността на тялото, на предпазен колан, с какъвто е бил комплектован автомобилът, в който е бил пътник (така заключението на изслушаната експертиза). Въззивният съд, за разлика от първоинстанционния съд, приема, че делинквентът, причинил вредоносния резултат, нарушил нормата на чл. 20, ал. 2, изр. 2 ЗДвП (съобразно задължителната за гражданския съд присъда, така както е изменена от въззивния съд), както и пострадалият имат равен фактически принос за настъпване на установените телесни увреждания на последния, довели до смъртта му. Предвид констатациите на възприетото заключение на комплексната експертиза се налага обоснован извод, че увреждането, довело до леталния изход, какъвто не е настъпил за никой друг от лицата, намиращи се в автомобила, е настъпило именно поради неизползването на обезопасителен колан. Ищцата не е провела насрещно доказване на това проведено от ответника, носещ тежестта на доказване на възражението за допринасяне на вредите, че и при поставяне на предпазен колан, с оглед механизма на ПТП и силата на ударите на лекия автомобил, в който пострадалият е бил пътник, той би получил същите травматични

увреди. В насрещната въззивна жалба е извършено бланкетно оспорване на извода на първоинстанционния съд за съпричиняващо поведение у пострадалия, както и оспорване без обосноваване на приетия размер на съпричиняването. Доколкото въпросът за конкретния принос на увреденото лице е винаги фактически и ответникът е провел изискуемото от закона пълно доказване на приноса на пострадалия към собственото му увреждане (вж. т. 7 от № 1 от 23.12.2015г. по тълк. д. № 1/2014г., ОСТК на ВКС относно разграничението между допринасянето на пострадалия за възникване на самото ПТП като правно значим факт, който обуславя прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, и приноса на пострадалия за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД), въззивният съд формира посочения по-горе извод за основателност на възражението на ответника, целящо намаляване на отговорността му, до размера от 50 % (1/2). Ето защо, доводите за нарушение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД са основателни - въз основа на установените в производството факти, въззивният съд прие, че с поведението си пострадалият не е положил дължимата грижа спрямо себе си и в равна степен с делинквента е допринесъл за уврежданията си, от които е настъпила смъртта му. По изложените съображения, определеното обезщетение по реда на чл. 52 ЗЗД, намалено с 50 %, възлиза на 75 000 лв. - обезщетение за неимуществените вреди, което увреденото лице – майка на загиналия при ПТП търпи от процесното ПТП (чл. 51, ал. 2 ЗЗД), и което следва да ѝ се присъди, тъй като ответникът не отговаря за последиците от поведението на самия пострадал.

За приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, както се изясни, от значение е поведението на самия пострадал. Без значение за отговорността на застрахователя, чистото ангажиране се търси в настоящото производство, е поведението на друг водач на МПС, допринесло също за настъпването на процесното ПТП, на каквото се позовава жалбоподателят - ответник. Поначало при съпричиняване на увреждането от няколко делинквенти, застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с един от тях, отговаря спрямо увреденото лице за пълния размер на вредите до размера на застрахователната сума, а не съобразно приноса за увреждането на застрахования при него делинквент (арг. чл. 53 ЗЗД). Застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ на един от делинквентите при действието на КЗ, в сила от 01.01.2016г., приложим към спорното в случая

материално правоотношение, отговаря спрямо увреденото лице солидарно с останалите застрахователи, а предвид функционалната обусловеност на прякото право от деликтното право отговаря по отношение на увредения в обема, в който отговаря застрахованият при него делинквент - за всички вреди и в пълния им размер, като отговорността на застрахователя би била лимитирана единствено от застрахователната сума по договора за застраховка (вж. чл. 499, ал. 7 КЗ и решения по чл. 290 ГПК, постановени при действието на КЗ отм., № 121 от 18.09.2014г. по т. д. № 2859/2013г., ВКС, ТК, I ТО на ВКС; № 192 от 2 ноември 2017г. по т. д. № 416/2017г., ВКС, ТК, I ТО на ВКС; № 52 от 28.05.2019г. по т. д. № 1497/2018г., ТК, I ТО на ВКС; вж. и мотиви към определение № 180 от 23.03.2011г. по т. д. № 812/2010г., ТК, II ТО на ВКС). С оглед изложеното за обема на търсената в производството отговорност на ответника, степента на принос на всеки от водачите - причинителите на вредоносния резултат е ирелевантна при разглеждането на прекия иск, т.е. разпределянето на отговорността на водачите спрямо пострадалия е извън предмета на спора - размерът на вредата, обусловен от действията на всеки съизвършител, е от значение само в отношенията между тях, а не спрямо пострадалите. Ето защо, възражението, че вредоносният резултат е настъпил и поради поведението и на друг водач, незастрахован при ответника, не води до намаляване на отговорността на последния като конституиран в производството ответник в качеството му на застраховал гражданската отговорност на един от причинителите на ПТП, осъден с влязла в сила присъда, задължителна за гражданския съд, и за причиняването на смъртта на пострадалия.

Така мотивиран, въззивният съд прие, че решението, предмет на инстанционен контрол, е неправилно в обжалваната от ответника част – над присъдения размер на обезщетението от 75 000 лв. Съобразно приетото погоре, доводите на жалбоподателя - ответник, релевирани в срока за въззивно обжалване, са основателни откъм целени правни последици. С позоваването на съдебно решение, постановено между други страни, макар и по преки иски по повод смъртта на същия пострадал, не може да се обоснове успешно твърдяната необоснованост на решението, обжалвано в настоящото производство, тъй като това друго решение (междувременно влязло в сила – чл. 296, т. 2 ГПК) не е източник на сила на пресъдено нещо между страните в разглеждания спор (чл. 298, ал. 1 ГПК). Отделен е въпросът, че в приложение

на закона въз основа на установените по делото факти настоящият състав на въззивния съд, сезиран с иск на майката на загиналия, също формира извод за дължимо обезщетение в размер на 150 000 лв., от което с оглед установения принос към вредоносния резултат, ще бъде присъдено половината – 75 000 лв. ведно със законната лихва от 15.07.2020г. до окончателното плащане (чл. 429, ал. 2, т. 2 вр. ал. 3 вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ).

Така мотивиран, въззивният съд счита, че обжалваното решение подлежи на отмяна в частта, в която искът е уважен за разликата над 75 000 лв. до 150 000 лв. и вместо това искът подлежи на отхвърляне за тази разлика. При този изход на спора във въззивното производство, на съответна отмяна подлежи и решението в частта му по разноските, съобразно изчисленията на първоинстанционния съд, срещу които не са направени оплаквания по реда на чл. 248 ГПК, както следва: в частта, в която в тежест на ответника са възложени разноски за държавна такса и за разноски по делото на основание чл. 78, ал. 6 ГПК - над размера от 3 000 лв. и над размера от 112, 50 лв., и на основание чл. 38 ЗА - над размера от 2 073, 75 лв. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника се дължат още разноски, както следва: още 2 823, 75 лв. – адвокатско възнаграждение и 168, 75 лв. разноски по делото за първоинстанционното производство и 1 500 лв. - държавна такса за възивно обжалване – разноски за въззивната инстанция. С оглед приетото по-горе относно основателността на иска, в останалата обжалвана с насрещната въззивна жалба част решението е правилно като резултат и следва да се потвърди.

Водим от изложеното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261957 от 13 юни 2022г. по гр. д. № 11525/2020г. на Софийски градски съд, I ГО, 21 състав, в частта, в която съдът е осъдил ответника да заплати на ищцата обезщетение за неимуществени вреди над размера от 75 000 лв. до размера от 150 000 лв. ведно със законна лихва върху сумата, съотв. в частта, в която в тежест на ответника са възложени разноски за държавна такса и разноски на основание чл. 78, ал. 6 ГПК над размера от 3 000 лв., съотв. над размера от 112, 50 лв. и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА заплащането на възнаграждение за безплатна правна помощ над

размера от 2 073, 75 лв. и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от С. С. С. срещу ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, за заплащане на основание чл. 432, ал. 1 КЗ на сумата 75 000 лв. (разликата над 75 000 лв. до размера от 150 000 лв.) - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на сина ѝ П. К., причинена при ПТП, станало на *****Г.

ОСЪЖДА С. С. С., ЕГН *****, да заплати на ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 2 992, 50 лв. - разноси за първа инстанция и сумата 1 500 лв. – разноси за въззивна инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261957 от 13 юни 2022г. по гр. д. № 11525/2020г. на Софийски градски съд, I ГО, 21 състав, в останалата обжалвана част – в която искът е отхвърлен.

Решението е постановено при участието на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД като трето лице помагач на ответника.

Решението може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____